A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2025. november 20.*

„Előzetes döntéshozatal – Személyek szabad mozgása – EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikk – Szakmai képesítések elismerése – Valamely tagállamban felzárkóztató tanári szakma gyakorlásához való jog – E tagállam olyan állampolgárai, akik magán felsőoktatási intézmény által kibocsátott, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot szereztek egy másik tagállamban – Ez utóbbi tagállamban jogilag el nem ismert és az adott szakma gyakorlására fel nem jogosító okirat – Az első tagállam azon kötelezettsége, hogy figyelembe vegye az érintett személy összes oklevelét, bizonyítványát és egyéb okiratát – Eltérés”

A C-340/24. és C-442/24. sz. [Artollisi és Lescolanno][i] egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott két előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyeket a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartományi közigazgatási bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2024. május 9-én, illetve június 21-én érkezett, 2024. május 3-i, illetve 17-i határozataival terjesztett elő az

EW (C-340/24),

LO (C-442/24)

és

a **Ministero dell’Istruzione e del Merito** (C-340/24 és C-442/24),

a **Ministero dell’Università e della Ricerca** (C-340/24)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: O. Spineanu-Matei tanácselnök, S. Rodin (előadó) és N. Fenger bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: olasz.

[i] A jelen ügyek neve fiktív. Azok nem egyeznek az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– LO képviseletében S. Berengan, B. Celletti és F. Vannicelli avvocati,

– az olasz kormány képviseletében S. Fiorentino, meghatalmazotti minőségben, segítői: D. D'Alberti és M. T. Lubrano Lobianco avvocati dello Stato,

– a francia kormány képviseletében B. Dourthe és M. Guiresse, meghatalmazotti minőségben,

– a Norvég Királyság képviseletében A. Narvestad és I. Collett, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, P. A. Messina és J. Szczodrowski, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a 2013. november 20-i 2013/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2013. L 354., 132. o.; helyesbítések: HL 2007. L 271., 18. o.; HL 2008. L 93., 28. o.; HL 2014. L 305., 115. o.) módosított, a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2005. L 255., 22. o.; a továbbiakban: 2005/36 irányelv) 13. cikkének az értelmezésére irányulnak.

2 E kérelmeket két, egyrészt az EW és a Ministero dell'Istruzione e del Merito (oktatási és kulturális minisztérium, Olaszország), valamint a Ministero dell'Università e della Ricerca (egyetemi és kutatási minisztérium, Olaszország), másrészt az LO és az oktatási és kulturális minisztérium között folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelyek tárgya az EW-nek és LO-nak a valenciai (Spanyolország) Universidad Cardenal Herrera – CEU által a felzárkoztató szaktanári szakma gyakorlása céljából kibocsátott „Curso superior de Especialización en atención a las necesidades específicas de apoyo educativo" (a felzárkóztatási szükségletek kielégítését szolgáló felsőfokú szakképzés) képesítés elismerése iránti kérelmének elutasítása.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2005/36 irányelv (41) preambulumbekezdése szerint:

„Ez az irányelv nem előzi meg [az EUMSZ 45. cikk] (4) bekezdése és [az EUMSZ 49. cikk] alkalmazását. […]"

4 Ezen irányelv 1. cikke értelmében:

„Ez az irányelv megállapítja azokat a szabályokat, amelyek szerint az a tagállam, amely a területén egy szabályozott szakma gyakorlásának megkezdését, illetve gyakorlását ahhoz köti, hogy az érintett személy egy adott szakmai képesítéssel rendelkezzen (a továbbiakban: fogadó tagállam), az adott szakma gyakorlásának megkezdése és gyakorlása érdekében el kell, hogy ismerje azokat a szakmai képesítéseket, amelyeket egy vagy több más tagállamban (a továbbiakban: saját tagállam) szereztek, és amelyek feljogosítják az adott képesítéssel rendelkező személyt a fogadó tagállam területén ugyanazon szakma gyakorlására.”

5 Az említett irányelv 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése így rendelkezik:

„Ezt az irányelvet a tagállamok minden olyan állampolgárára alkalmazni kell, aki önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként, beleértve a szabadfoglalkozásúakat, egy attól eltérő tagállamban kíván egy szabályozott szakmát gyakorolni, mint amelyben szakmai képesítését szerezte.”

6 Ugyanezen irányelv 3. cikke (1) bekezdésének c) és d) pontja a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

c) »előírt képesítés megszerzését tanúsító okirat«: olyan oklevél, bizonyítvány vagy egyéb okirat, amelyet egy tagállamban, e tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései alapján kijelölt hatóság bocsátott ki, és amely igazolja a túlnyomóan [Unión] belüli szakképzés sikeres elvégzését. […]

d) »illetékes hatóság«: képzési bizonyítványok és egyéb dokumentumok vagy információk kiállítására, illetve átvételére, valamint a jelen irányelv hatálya alá tartozó kérvények elfogadására és határozatok meghozatalára a tagállamok által kifejezetten feljogosított hatóság vagy szervezet”.

7 A 2005/36 irányelvnek „Az elismerés feltételei” című 13. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Ha a fogadó tagállam egy szabályozott szakma gyakorlásának megkezdését vagy gyakorlását meghatározott szakmai képesítés meglétéhez köti, a szóban forgó tagállam illetékes hatósága az adott szakma gyakorlásának megkezdését és gyakorlását a tagállam saját állampolgáraira alkalmazottakkal azonos feltételekkel engedélyezi a kérelmezőknek, ha azok rendelkeznek olyan, a 11. cikk szerinti képzettségi tanúsítvánnyal vagy előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, amelyet egy másik tagállam követel meg ahhoz, hogy területén az adott szakma gyakorlását megkezdhessék, illetőleg azt gyakorolhassák.

A képzettségi tanúsítványokat és az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratokat minden tagállamban egy, az adott tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései alapján kijelölt illetékes hatóság bocsátja ki.”

Az olasz jog

8 A felzárkóztató tanári szakma Olaszországban szabályozott szakma. Az 1999. május 3-i legge n. 124 – Disposizioni urgenti in materia di personale scolastico (az iskolai személyzetre vonatkozó sürgős rendelkezésekről szóló 124. sz. törvény; a GURI 1999. május 10-i 107. száma) 4. cikke értelmében kizárólag a felzárkóztatói tanári szakképesítéssel rendelkező személyeket lehet felvenni a tartományi listákra, amelyek alapján az éves helyettesítési feladatokat kiosztják.

9 A 2020. július 10-i ordinanza ministeriale n. 60 – Procedure di istituzione delle graduatorie provinciali e di istituto di cui all'articolo 4, commi 6 bis e 6-ter, della legge 3 maggio 1999, n. 124 e di conferimento delle relative supplenze per il personale docente ed educativo (az 1999. május 3-i 124. sz. törvény 4. cikkének (6a) és (6b) bekezdésében említett tartományi listák és intézményi listák összeállítására, valamint az oktatói és nevelői személyzetet érintő helyettesítési feladatok kiosztására vonatkozó eljárásokról szóló 60. sz. miniszteri rendelet) 7. cikke (4) bekezdésének e) pontja előírja, hogy az e tartományi listákra való felvételüket kérelmező pályázóknak kérelmük mellékleteként be kell mutatniuk „a képesítés megszerzését tanúsító, szükséges okiratokat, amelyeket legkésőbb a kérelem benyújtására nyitva álló határidő lejártakor megszereztek, pontosan megjelölve az azokat kibocsátó intézményeket", és „ha ezt a képesítést külföldön szerezték, és azt a minisztérium elismerte, az azt elismerő határozat hivatkozási számát is fel kell tüntetni".

10 A kérdést előterjesztő bíróság továbbá pontosítja, hogy a fogyatékkal élő tanulók tanulmányi felzárkóztatásra irányuló tanári szakképesítés, amelyet Olaszországban speciális szakképzést követően szereztek meg, vagy a hasonló, külföldön szerzett és Olaszországban elismert, felzárkóztató tanári szakképesítés feljogosít a versenyvizsga útján odaítélt felzárkóztatói tanári álláshelyek betöltésére.

11 A 2002. július 11-i legge n. 148 – Ratifica ed esecuzione della Convenzione sul riconoscimento dei titoli di studio relativi all'insegnamento superiore nella Regione europea, fatta a Lisbona l'11 aprile 1997, e norme di adeguamento dell'ordinamento interno (az 1997. április 11-én Lisszabonban elfogadott, a felsőoktatási képesítéseknek az európai régióban történő elismeréséről szóló egyezmény megerősítéséről és végrehajtásáról, valamint az ehhez kapcsolódóan a nemzeti jogot módosító rendelkezésekről szóló 148. sz. törvény, a GURI 2002. július 25-i 173. száma, 151. sz. rendes melléklet) 2. cikke a következőket írja elő:

„1. A külföldön folytatott tanulmányoknak és tanulmányi időszakoknak, valamint a külföldi szakmai képesítéseknek a felsőoktatásba való felvétel, egyetemi tanulmányok folytatása és az olasz egyetemi képesítések megszerzése céljából történő elismerésére vonatkozó hatáskör az olasz egyetemeket és az egyetemi intézményeket illeti meg, amelyek e hatáskört – az e tárgyban kötött kétoldalú megállapodások sérelme nélkül – autonómiájuk keretei között és az arra vonatkozó előírásoknak megfelelően látják el."

12 E törvény 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. Az állami hatóságok a felsőfokú okleveleknek a 2. cikkben megjelöltektől eltérő célokra történő elismerését a szakmai célú elismerésre és a közszolgálatban való foglalkoztatásra vonatkozó hatályos rendelkezésekkel összhangban, a későbbi végrehajtási rendeletben megállapítandó eljárásoknak megfelelően végzik."

13 A 2016. január 28-i decreto legislativo n. 15 – Attuazione della direttiva 2013/55/UE del Parlamento europeo e del Consiglio, recante modifica della direttiva 2005/36/CE, relativa al riconoscimento delle qualifiche professionali e del regolamento (UE) n. 1024/2012, relativo alla cooperazione amministrativa attraverso il sistema di informazione del mercato internóval („Regolamento IMI”) (a szakmai képesítések elismeréséről szóló 2005/36/EK irányelv módosításáról szóló 2013/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet [„IMI-rendelet”] átültetéséről szóló 15. sz törvényerejű rendelet, a GURI 2016. február 9-i 32. száma) módosított, 2007. november 9-i decreto legislativo n. 206 – Attuazione della direttiva 2005/36/CE relativa al riconoscimento delle qualifiche professionali, nonché della direttiva 2006/100/CE che adegua determinate direttive sulla libera circolazione delle persone a seguito dell'adesione di Bulgaria e Romania (a szakmai képesítések elismeréséről szóló 2005/36/EK irányelv, valamint a személyek szabad mozgása területén elfogadott egyes irányelveknek Bulgária és Románia csatlakozása tekintetében történő kiigazításáról szóló 2006/100/EK irányelv átültetéséről szóló 206. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet, a GURI 2007. november 9-i 261. száma, 228. sz. rendes melléklet; a továbbiakban: 206/2007. sz. törvényerejű rendelet) 1. cikke értelmében a rendelet többek között szabályozza „az Unió egy vagy több más tagállamában megszerzett és az adott képesítéssel rendelkező személyt […] a származási tagállam területén ugyanazon szakma gyakorlására feljogosító szakmai képesítéseknek az adott szakma gyakorlásának megkezdése és gyakorlása érdekében történő elismerését”.

14 A 206/2007. sz. törvényerejű rendelet 2. cikke értelmében e törvényerejű rendeletet „az Unió tagállamainak azon állampolgáraira kell alkalmazni, akik önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként, beleértve a szabadfoglalkozásúakat is, az ország területén az Unió valamely tagállamában szerzett és a származási államban őket az adott szakma gyakorlására feljogosító szakmai képesítés alapján szabályozott szakmát kívánnak gyakorolni”.

15 A 206/2007 törvényerejű rendelet 3. cikkének 1. és 2. bekezdése így rendelkezik:

„1. A szakmai képesítések e törvényerejű rendelet alapján történő elismerése lehetővé teszi, hogy a 2. cikk 1. bekezdésében meghatározott, az adott szakmára a származási tagállamban képesítéssel rendelkező személyek – a konkrétan előírt követelmények teljesítése esetén – megkezdjék a szóban forgó szakma gyakorlását, és azt az olasz rendszerben előírtakkal azonos feltételek mellett gyakorolják.

2. Az 1. cikk 1. bekezdésének alkalmazásában az a szakma, amelyet az érintett személy Olaszország területén gyakorolni fog, azonos azzal, amelyre vonatkozóan a származási tagállamában képzettséggel rendelkezik, feltéve hogy a tevékenységek hasonlóak (a részleges gyakorlás megkezdésére vonatkozó 5f. cikk rendelkezéseinek sérelme nélkül).”

16 A 206/2007. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 4. cikke pontosítja, hogy a „szakmai képesítés” „az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, a […] képzettségi tanúsítvánnyal és/vagy szakmai tapasztalattal tanúsított képesítés”, és azok a személyek, akik külföldön szereztek előírt képesítés megszerzéséről szóló okiratot, azaz többek között „olyan oklevelet, bizonyítványt vagy egyéb okiratot, amelyet egyetem vagy meghatározott szabályok szerint felhatalmazott testület bocsát ki, és amely igazolja a túlnyomóan [Unión] belüli szakképesítés meglétét”, továbbá e törvényerejű rendelet alapján szakmai címmel ruházza fel őket, és feljogosítja őket e szakma gyakorlására a származási államban, az e törvényerejű rendeletben előírt, a szakmai képesítések elismerésére irányuló eljárást indíthatnak.

Az alapeljárások, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

17 Az alapeljárások felperesei 2021-ben másik tagállamban megszerzett szakmai képesítések elismerése iránti kérelmet nyújtottak be az illetékes olasz hatósághoz a felzárkóztató szaktanári szakma gyakorlása céljából. A kért elismerés a valenciai Universidad Cardenal Herrera – CEU által kibocsátott, „a felzárkóztatási szükségletek kielégítését szolgáló felsőfokú szakképzés” képesítésre vonatkozott.

18 Az olasz illetékes hatóság azzal az indokkal utasította el e felperesek kérelmeit, hogy a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről és a 2008/49/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 1024/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (az IMI-rendelet) (HL 2012. L 316., 1. o.) szerinti belső piaci információs rendszeren keresztüli megkeresést követően az illetékes spanyol hatóságoktól kapott információk szerint a szóban forgó képesítés – mivel az csupán az azt kibocsátó egyetem saját képesítése – Spanyolországban nem hivatalos szakmai képesítés, és nem teszi lehetővé e tagállamban a szabályozott „tanítói” szakma gyógypedagógiai, illetve hang- és beszédterápiai szakosodással, azaz az e tagállamban megkövetelt szakképesítéssel történő gyakorlását.

19 Következésképpen az illetékes olasz hatóság arra a következtetésre jutott, hogy ez a képesítés, amelyet a spanyol állam nem ismert el, nem érvényes és nem vált ki joghatásokat Spanyolországban, így azt az olasz szabályozás alapján nem lehet elismerni.

20 Ezért az alapeljárás felperesei keresetet indítottak a kérelmeiket elutasító határozatok megsemmisítése iránt a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartományi közigazgatási bíróság, Olaszország), a kérdést előterjesztő bíróság előtt.

21 E bíróság úgy véli, hogy továbbra is kétséges, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal a releváns nemzeti jogszabálynak a nemzeti ítélkezési gyakorlat általi azon értelmezése, amelynek következtében az illetékes nemzeti hatóságoknak mindig értékelniük kell a származási tagállamban folytatott képzés tartalmát, és össze kell hasonlítaniuk azt a fogadó tagállam joga által előírt képzéssel, különösen olyan helyzetben, amikor azt a képesítést, amelynek az elismerését a fogadó tagállamban kérik, a származási tagállamban jogilag nem ismerik el olyan hivatalos képesítésként, amely lehetővé teszi a szóban forgó szakma megkezdését.

22 E körülmények között a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazio tartományi közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő, a két alapügyben azonos kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a […] [2005/36] irányelv 13. cikkét a személyek és a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok eltörlésére és az oktatói mobilitásra irányuló közösségi célkitűzés tükrében, hogy – a szakmai képesítések [Unión] belüli elismerésére, különösen a felzárkóztató foglalkoztatás végzésére jogosító szakmai címre tekintettel – azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás értelmezése és alkalmazása, amelynek alapján az elismerés feltételei akkor is fennállnak, ha a származási tagállamban megszerzett szakképesítés nem teszi lehetővé az adott szakma gyakorlását ebben a tagállamban, és azt ez az állam jogilag nem ismeri el e szakma említett gyakorlását lehetővé tevő képesítésként?

2) Abban az esetben, ha a […] [2005/36] irányelv 13. cikke nem jár ilyen hatással: úgy kell-e tehát értelmezni a 2005/36 irányelv III. címének I. fejezetében foglalt rendelkezéseket, hogy a képesítések elismerésére hatáskörrel rendelkező hatóságok – az arra vonatkozó kérelem kézhezvételét követően – mindig és minden esetben kötelesek értékelni az érintett személy által benyújtott, a szakmai képesítésének igazolására alkalmas valamennyi dokumentum tartalmát – még akkor is, ha az a származási tagállamban nem teszi lehetővé az adott szakma gyakorlását –, valamint azt, hogy az e dokumentumokkal igazolt képzés megfelel-e a fogadó tagállamban a szóban forgó szakmai képesítés megszerzéséhez előírt feltételeknek, és adott esetben kompenzációs intézkedéseket kell alkalmazniuk?”

23 A Bíróság elnöke a 2024. szeptember 11-i határozatával az eljárás írásbeli és a szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából egyesítette a C-340/24. és C-442/24. sz. ügyet.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

24 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseivel az előterjesztő bíróság a 2005/36 irányelv 13. cikkének értelmezését kéri a Bíróságtól. Márpedig a szakmai képesítések e rendelkezésben szereplő elismerése azt jelenti, hogy az ilyen elismerést kérelmező személynek olyan képesítés megszerzését tanúsító okirattal kell rendelkeznie, amely őt a származási tagállamban a szabályozott szakma gyakorlására alkalmasnak minősíti. Ez az irányelv ugyanis nem alkalmazandó olyan helyzetre, amelyben a szakmai képesítésének elismerését kérő személy nem szerzett ilyen, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot (lásd ebben az értelemben: 2021. július 8-i Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija ítélet, C-166/20, EU:C:2021:554, 29. pont), ami az alapeljárás felperesei esetében fennáll.

25 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket (2000. november 28-i Roquette Frères ítélet, C-88/99, EU:C:2000:652, 18. pont; 2025. június 24-i GR REAL ítélet, C-351/23, EU:C:2025:474, 61. pont).

26 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által a C-340/24. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásában szolgáltatott információk összességéből kiderül (a C-442/24. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatalra utaló határozat lényegében az előbbi kérelemre való hivatkozásra szorítkozik), hogy e bíróság valójában azt kívánja megtudni, hogy az uniós jog a más tagállamban szerzett szakmai képesítések elismerése iránti kérelem vizsgálata során megköveteli-e, hogy a fogadó tagállam figyelembe vegye a saját tagállamban szerzett, előírt képesítés megszerzését tanúsító olyan okiratot, amelyet a származási tagállam jogilag nem ismer el, és amely ebben az államban minden hivatalos jelleget nélkülöz.

27 Az alapeljárás felperesei olasz állampolgárok, akik egy spanyol egyetem képzését végezték el, és így a szabad mozgáshoz való jogukkal éltek. Tanulmányaik befejezését követően a spanyol képesítés megszerzését tanúsító okiratuk elismerését kérték az illetékes olasz hatóságtól annak érdekében, hogy Olaszországban a felzárkóztató szaktanári szakmát gyakorolhassák. Márpedig valamely tagállam olyan állampolgára, aki egy másik tagállamban tartózkodott és ott olyan egyetemi oklevet szerzett, amelyet az állampolgársága szerinti tagállamban kíván felhasználni, az EUMSZ 45. vagy

EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozik (lásd ebben az értelemben: 2022. március 3-i Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto [Orvosi alapképzés] ítélet, C-634/20, EU:C:2022:149, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett, együttesen vizsgálandó két kérdésével az előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azok arra kötelezik a fogadó tagállamot, hogy a szakmai képesítések elismerése iránti kérelem vizsgálata során figyelembe vegyen egy másik tagállamban szerzett, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot, amelyet ez utóbbi állam jogilag nem ismer el, és amely ott minden hivatalos jelleget nélkülöz.

29 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint olyan helyzetben, amely nem a 2005/36 irányelv hatálya alá tartozik, hanem az EUMSZ 45. vagy EUMSZ 49. cikk hatálya alá, a tagállami hatóságoknak, amikor uniós tagállam állampolgára nyújt be hozzájuk olyan szakma gyakorlásának engedélyezésére irányuló kérelmet, amelynek a megkezdése a nemzeti jogszabályok szerint oklevélhez, szakmai képesítéshez, illetve gyakorlati tapasztalati időtartamhoz van kötve, figyelembe kell venniük az érintett okleveleinek, bizonyítványainak és egyéb tanúsítványainak összességét, valamint releváns szakmai tapasztalatát, összehasonlítva egyfelől az ezen okiratok és e tapasztalat által igazolt képzettséget, másfelől a nemzeti jogszabályok által megkívánt ismereteket és képesítéseket (2022. március 3-i Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto [Orvosi alapképzés] ítélet, C-634/20, EU:C:2022:149, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Ezen, összehasonlító vizsgálatra irányuló eljárás feltételezi a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat az egyes tagállamok által kibocsátott szakmai képesítéseket tanúsító okiratok tekintetében. Következésképpen a fogadó tagállam hatósága főszabály szerint köteles a valóságot tükrözőnek tekinteni az olyan iratot, mint amilyen többek között egy másik tagállam hatósága által kibocsátott, az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirat (lásd ebben az értelemben: 2022. június 16-i Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto [Pszichoterapeuták] ítélet, C-577/20, EU:C:2022:467, 48. pont).

31 Márpedig a jelen ügyben a származási tagállam azt a tájékoztatást adta a fogadó tagállam illetékes hatóságainak, hogy az alapügyben szóban forgó okirat, amely csupán az azt kibocsátó egyetem saját okirata, nem minősül hivatalos, képesítés megszerzéséről szóló okiratnak ebben az első államban, és nem teszi lehetővé annak a szabályozott szakmának a gyakorlását, amelyet az alapeljárás felperesei gyakorolni kívánnak. Ezenkívül a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálat függvényében – a szóban forgó képesítés nem biztosítja a bejutást a magasabb egyetemi szintekre, és nem illeszkedik a bolognai folyamat és az európai felsőoktatási térség által létrehozott rendszerbe.

32 Ebből következik, hogy a kölcsönös bizalomra, amelyen a szakmai képesítések Unión belüli elismerésének rendszere alapul, nem lehet hivatkozni abban az esetben, ha a származási tagállamban megszerzett, képesítés megszerzését tanúsító okiratot olyan magánszervezet bocsátotta ki, amelyet ezen állam illetékes hatóságai nem hatalmaztak fel arra, hogy előírt szakmai képesítés megszerzését tanúsító okiratokat bocsássanak ki, így az ilyen szervezet által kiállított okiratot nem „tagállam bocsátott[a] ki”, következésképpen nemcsak hogy nem ismerik el ezen okiratot, hanem az semmilyen garanciát sem nyújt az általa tanúsított készségek szintjére és minőségére vonatkozóan.

33 Noha az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amely nem a 2005/36 irányelv, hanem az EUMSZ 45. vagy EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozik, az érintett fogadó tagállamnak – amint az a jelen ítélet 29. és 30. pontjából következik – figyelembe kell vennie többek között a származási tagállam által kibocsátott okiratot, ugyanezen cikkek nem kötelezhetik az első tagállamot arra, hogy olyan okiratot vegyen figyelembe, amelyet nem a második tagállam bocsátott ki, és amelyet ott nem ismernek el. A mozgás szabadságai ugyanis nem kötelezhetik a fogadó tagállamot arra, hogy a származási tagállamban kibocsátott, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratnak nagyobb értéket tulajdonítson, mint az utóbbi tagállamban tulajdonítanak neki.

34 A fogadó tagállam ugyanakkor adott esetben figyelembe veheti az ilyen okiratot a jelen ítélet 29. pontjában említett összehasonlító vizsgálati eljárás keretében.

35 Következésképpen az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azok nem kötelezik arra a fogadó tagállamot, hogy a szakmai képesítések elismerése iránti kérelem vizsgálata során figyelembe vegyen egy másik tagállamban szerzett, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot, amelyet ez utóbbi állam jogilag nem ismer el, és amely ott minden hivatalos jelleget nélkülöz.

A költségekről

36 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azok nem kötelezik arra a fogadó tagállamot, hogy a szakmai képesítések elismerése iránti kérelem vizsgálata során figyelembe vegyen egy másik tagállamban szerzett, előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot, amelyet ez utóbbi állam jogilag nem ismer el, és amely ott minden hivatalos jelleget nélkülöz.

Aláírások